Cames de ballarina

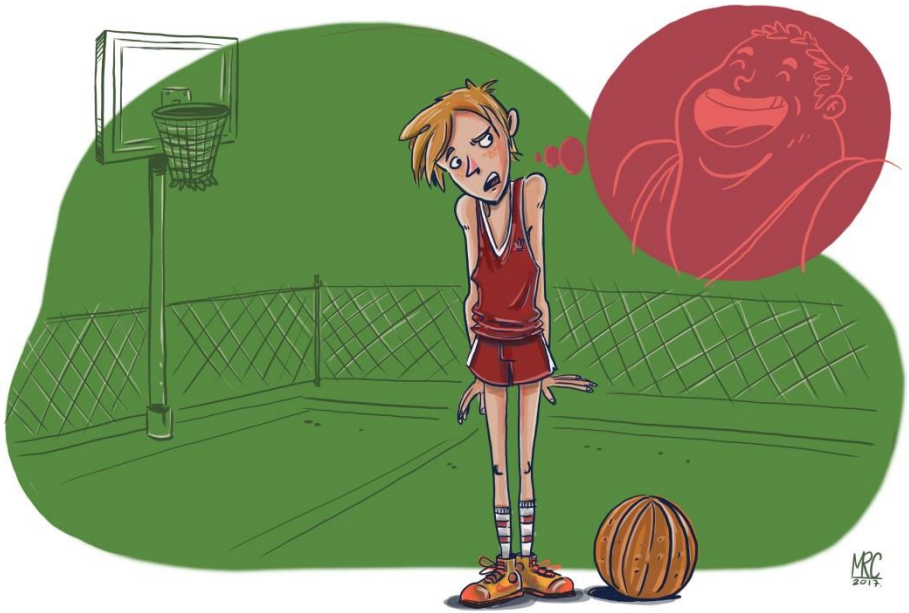

Text: Anna Espinach

Il·lustracions: David Carretero

SJD Sant Joan de Déu Barcelona · Hospital

FAROS Els contes de l'àvia

Tinc unes cames perfectes. Unes cames llargues, modelades i fines, fines, sense ni un pèl a la vista. Tot i això, les meves cames m'han portat molts malsdecap. Em dic Pep, tinc tretze anys, i aquesta és la meva història.

M'encanta jugar a bàsquet. Si pogués, en seria jugador. Agafaria un avió i me n'aniria als Estats Units i entrenaria matí, migdia i nit, tots els dies de l'any. Entrenaria fins i tot per Nadal, per Reis i el dia del meu aniversari, per arribar així a ser un gran jugador. Des dels sis anys que jugava a l'equip de l'escola, però un dia tot es va torçar. Per culpa de les meves cames… i d'un tal Miquel.

Va ser un diumenge, després d'un partit. Havíem guanyat de poc i jo estava tan content que cantava i ballava pel vestidor. Feia el ximple, estava eufòric. I tots reien. Però, de sobte, el Miquel em va mirar de dalt a baix i va somriure i va fer el comentari que ho va canviar tot. "Us heu fixat en les cames del Pep? Són iguals que les de la meva germana… Però ella té setze anys i és ballarina!". Tothom va esclafir a riure, fins i tot jo, tot i que la broma no em va fer cap mena de gràcia. De fet, em va sonar més a insult que no pas a broma, perquè estava clar que el Miquel volia deixar-me en ridícul. Des d'aquell dia, i sense poder-hi lluitar en contra, vaig ser "la ballarina" de l'equip. I que quan jugues a bàsquet tinguis un sobrenom com aquest, amics meus, no és cap broma.

Vaig abandonar l'equip, els entrenaments i els partits. Dels vuit anys als dotze anys vaig jugar a bàsquet jo tot sol, a la cistella del parc del darrere de casa. També vaig deixar de portar pantalons curts i d'anar ni a la piscina ni a la platja amb ningú que no fossin els meus pares o els meus germans.

Els meus germans són més grans que jo, i no han tingut mai complexos. Tot i que el Xavi té una orella més sortida que l'altra. Tot i que el Joan té el cap tan gros i el cos tan prim que ell mateix diu que sembla un xupaxup. Tot i que el Martí calça un 47 i mig i fa broma de que els peus sempre arriben abans que ell. Però a mi tot això m'era igual. Jo em mirava els meus germans i em semblaven genials. Tan hi feia si tenien el cul gros o tres ulls i cinc orelles, ells eren genials i jo no m'hi veia. Per això m'avergonyia de les meves cames. I estava convençut que mai de la vida no em podria desfer d'aquest complex.

Va ser una d'aquelles tardes de juny, d'estiu acabat d'estrenar. Els pares havien llogat una casa a la muntanya. Al costat hi havia un bosquet amb petit gorg on els meus germans i jo ens hi passàvem el dia en remull. Des d'allà es veia un poblet petit on hi vivien més avis que nens. On hi vivia la Frida. La Frida també tenia tretze anys i es coneixia el gorg millor que nosaltres així que no vaig trigar gaire a topar amb ella. Tot i que, en realitat va ser ella qui va venir a trobar-me.

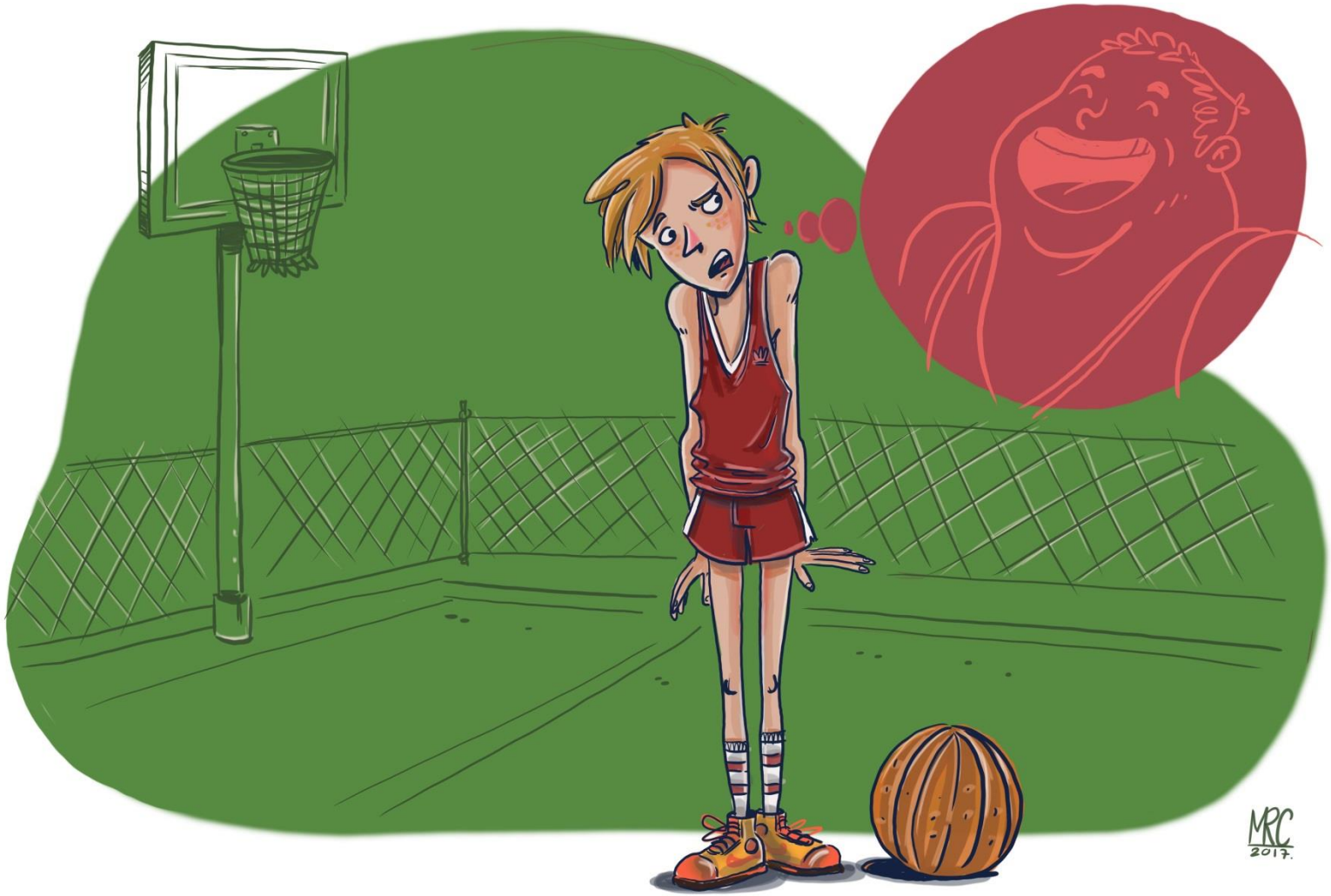
MRC
2017.

Estava nedant, rumiant les meves cabòries, quan vaig sentir que arribava algú. Em vaig girar creient que seria algun dels meus germans, però me la vaig trobar a ella, traient-se la samarreta i saludant-me amb la mà, com si ens coneguéssim de tota la vida. Va fer un salt i, com un peix esmunyedís, va lliscar per dins l'aigua fins on era jo. Va emergir de cop, esquitxant-me sense voler, somrient com si fos l'únic que es pot fer en aquesta vida. Tenia les pestanyes llargues i els ulls molt foscos, i tot de pigues al damunt el nas.

Des que va treure el cap de l'aigua per agafar aire, va començar a xerrar i no va callar en, com a mínim, tres minuts ben bons. Es va presentar, em va dir el que sabia de mi i el que jo havia de saber d'aquelles contrades, i al cap d'una estona, es veu que ja érem amics perquè em va convidar a la revetlla de Sant Pere que feien al poble aquella mateixa nit. La Frida era una explosió literal d'alegria i em va semblar absolutament fascinant.

En aquells tres minuts me'n vaig enamorar del tot i per sempre. "T'agraden els cavalls? El meu pare té cavalls, tres, preciosos, molt bons. Has muntat mai a cavall? T'hi convido. Vinga va, anem, sortim de l'aigua i anem a muntar a cavall. O a donar-los menjar, tant hi fa. Oh! Sí! Ja ho tinc! Anem a veure els cavalls i després et convido a berenar! T'agraden les magdalenes d'anís? Aquest matí he fet magdalenes d'anís i… bé, no és per dir-ho, però em surten boníssimes!". Mentre xerrava i feia plans per aquella tarda i per l'estiu sencer, la Frida va sortir de l'aigua i va començar a eixugar-se amb la tovallola. Jo la seguia, però quan vaig notar que l'aigua m'arribava a la cintura, em vaig haver d'aturar. No volia que la noia de la meva vida em veiés les cames. Quin ridícul. Quina vergonya. Ella, sense deixar de parlar ni un sol segon, es va vestir i es va girar cap a mi, preguntant-me amb la mirada per què encara no havia sortit. "Què passa? No vols venir a veure els cavalls? Que potser et fan por? O és que no t'agraden les magdalenes d'anís? També et puc fer un pa amb tomàquet, si ho prefereixes…".

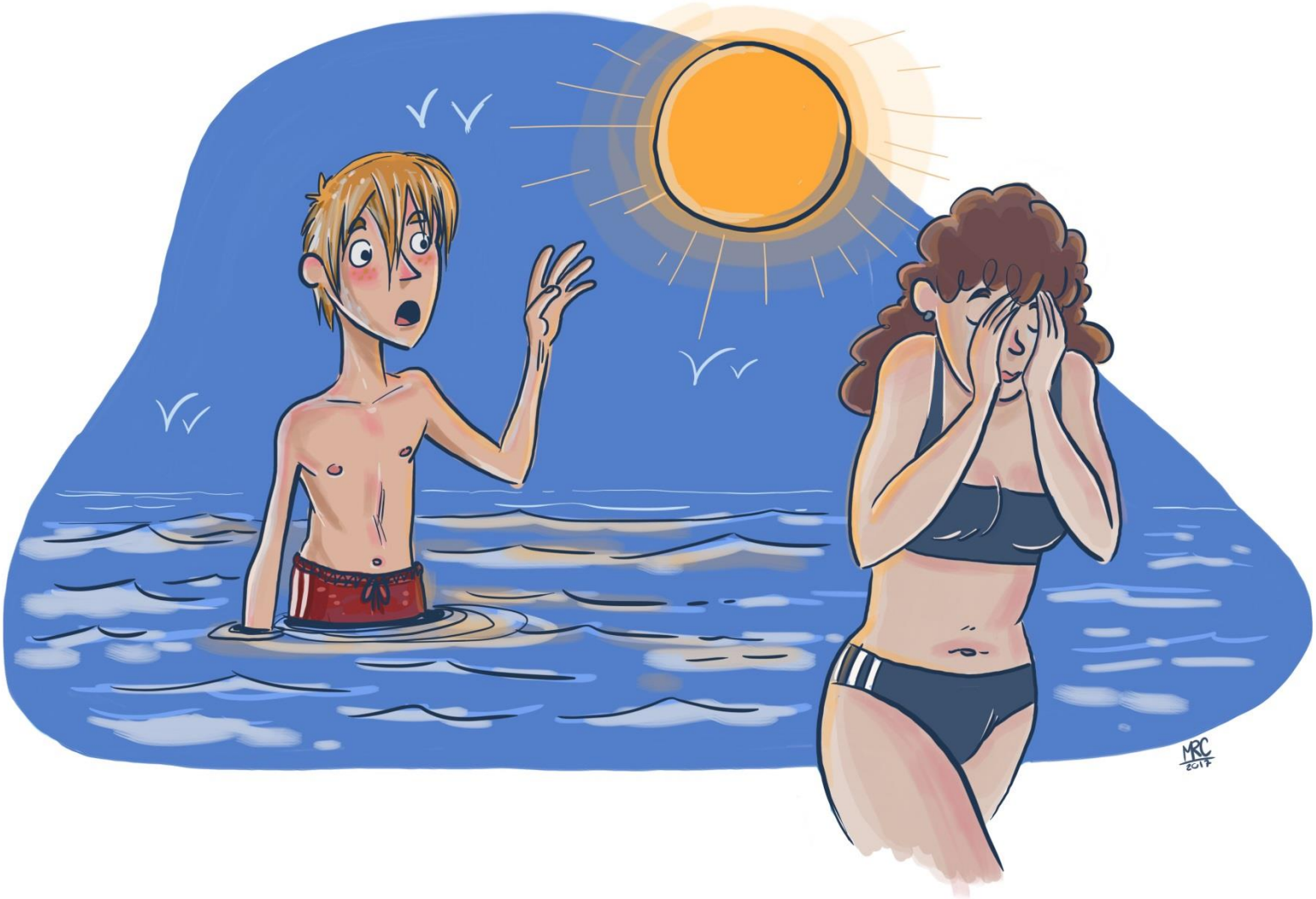
MRC
2017

El que més desitjava del món en aquell moment era seguir la Frida fins a Saturn, fins allà on fes falta, però em veia incapaç de caminar cap fins a la riba. Incapaç de deixar les meves cames al descobert, davant seu. En aquell moment em vaig adonar que era més fort el meu complex que no pas la meva voluntat. Aquella certesa em va caure al damunt com una pedra de mil quilos i em vaig posar tan trist que no vaig poder fer altra cosa que arrencar a plorar. Les meves cames de ballarina s'interposaven, altra vegada, entre el món i jo. Les meves cames de ballarina tornaven a limitar els meus desitjos. Mai no seria feliç, amb aquell complex tan gran. I com més clar ho veia, amb més força plorava.

La Frida es va quedar muda. Es fregava les mans, neguitosa. "He dit alguna cosa que t'hagi posat trist, potser? Em sap greu, de vegades xerro i xerro i… Xerro massa. Tothom m'ho diu. No callo, ho sento. Sóc molt pesada, ja ho sé. Si tingués la boca tancadeta tothom estaria més content. Disculpa, de veritat". Els ulls de la Frida van deixar de somriure i, sense més, es va acomiadar de mi. "M'alegro d'haver-te conegut, Pep. Sembles un noi molt maco. Però ja deus estar tip de sentir-me. Val més que me'n vagi". La nena va fer mig somriure resignat i va girar cua, cap al caminet, amb la tovallola a l'espatlla. Un segon, dos segons, tres…

… "Frida! No te'n vagis, sisplau!", vaig cridar. Les paraules em van sortir de dins la panxa, i tot i que no sabia massa bé què havia de dir, sabia que calia dir alguna cosa. Per disculpar-me, per consolar-la, perquè no volia perdre-la de vista ni un sol segon en tot el que quedava de vacances. "No te'n vagis. Tu no has fet res, és tot culpa meva". Afortunadament, la Frida es va aturar i em va mirar, encuriosida. Però, com l'hi podia explicar?

"M'agradaria molt passar la tarda amb tu. I venir a la revetlla. I tastar les magdalenes, d'anís o del que sigui que les facis", li vaig dir tan sincerament com vaig saber. "Llavors, per què plores?", em va preguntar ella sense malícia. "Perquè no puc sortir de l'aigua", li vaig respondre jo. Ella em contemplava, astorada. "Per què no? Que potser tens cua de sirena en lloc de cames?", va continuar ella recuperant aquell somriure tan ample del principi. Imaginar-me a mi mateix amb cua de sirena em va fer riure. Em va fer riure molt. "I si tingués cua de sirena… què?", vaig preguntar, seguint-li la broma. "Això explicaria per què nedes tan bé. És el primer que he pensat quan t'he vist aquí dins, que ets un excel·lent nedador".

La Frida va arrencar a parlar de nou, com si no hagués passat res, com si tot tornés a començar. “Jo no en sé gaire, de nedar. N’he après una mica aquí, una mica allà… Però en realitat no se’m dóna gaire bé. No tan bé com altres esports, vull dir. T’agrada, a tu l’esport? A mi molt. El bàsquet, sobretot. M’agrada molt el bàsquet…”. I mentre la Frida parlava, jo em vaig posar a caminar. I vaig sortir de l’aigua, sense por de res. Vaig agafar la tovallola i em vaig eixugar una mica els cabells.

Em vaig posar la samarreta i ni em vaig adonar que em deixava els pantalons del xandall a terra. Ja no em feien falta. Si tenia cames de ballarina o cua de sirena, de sobte, ja m’era igual. Al costat de la Frida vaig entendre que no podia centrar l’atenció en complexos inútils. A partir d’aquell instant vaig entendre que havia de focalitzar tota la meva energia en l’estiu que se’m plantava davant. “M’encanta el bàsquet”, li vaig respondre, emocionat, a la Frida. “De fet, si pogués en seria jugador!”, vaig continuar.

“Agafaria un avió i me n’aniria als Estats Units i entrenaria matí, migdia i nit, tots els dies de l’any. Entrenaria fins i tot per Nadal, per Reis i el dia del meu aniversari, per arribar així a ser un gran jugador”. La Frida va fer un bot, emocionada. “Tinc una cistella de bàsquet al pati de casa! Quina sort, trobar-te, Pep!”, va somriure la mentre enfilàvem el caminet cap al poble. “Quina meravella!”.

I sí, va ser un estiu meravellós, trepidant, revelador. Un estiu en què em vaig desfer de complexos per agafar-me ben fort al que més m’agradava de la vida. I si algú em torna a dir que tinc cames de noia li respondré que sí. I què? Un dia, fins i tot, vaig arribar a tenir cua de sirena.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (http://faros.hsjdbcn.org/) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital